

นิตยสาร
ดนตรีคริสตจักร

Church Music Periodical

ฉบับที่ 2/2005

prelude

ขอบคุณพระเจ้าที่คริสตจักรต่างๆเห็นว่า "จุลสารดนตรีคริสตจักร" ฉบับ 1/2005 เป็นพร และเป็นประโยชน์และก็มีเสียงถามมาเป็นระยะๆ ว่า "ฉบับ 2 ละ" ดังนั้น เราก็ต้องขอบคุณพระเจ้า อีกที่ "ฉบับที่ 2/2005" ตั้งครรภ์ 9 เดือนและก็คลอด ได้ตามเวลากำหนด

เราอธิษฐานขอให้จุลสารนี้ช่วยให้คริสเตียน เข้าใจการนมัสการ ทบทวนประสบการณ์ที่ตัวเอง นมัสการว่าได้เข้าเฝ้าพระเจ้าใหม่ สนุกและซาบซึ้ง กับ เพลงใหม่ๆ รู้เบื้องหลังเพลงเพื่อจะได้ร้องเพลง ที่ลึกซึ้ง รู้จักกับบุคลากรทางดนตรีและอธิษฐาน ที่จะรับใช้พระเจ้าด้านดนตรีคริสตจักร จัดสรรเวลา เข้ารับการฝึกฝนด้านดนตรีคริสตจักรเพื่อจะได้เป็น เหมือน "ตัวโน้ต" ของพระเจ้าที่เคลื่อนที่รับใช้ พระองค์

ขอให้เราอธิษฐานเผื่อบุคลากรทางดนตรี คริสตจักร ไม่ว่าจะเป็นผู้นำนมัสการ ผู้เล่นดนตรี ผู้ประพันธ์เพลง หรือผู้แปลเพลง จะสร้างสรรค์ งานออกมาถวายเกียรติแด่พระเจ้า

บรรณาธิการ

จื้อและจั้ง (อภิชาติ และ นิตยา)

จุลสารดนตรีคริสตจักร ฉบับที่ 2/2005

เจ้าของ

แผนกดนตรีคริสตจักร โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์ (สวนพลู)
สหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย ร่วมกับ
แผนกดนตรีคริสตจักร คริสตจักรภาคที่ 12 สภาคริสตจักรในประเทศไทย

บรรณาธิการ

อ.นิตยา จั้ง

หัวหน้าแผนกดนตรีคริสตจักร โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์

บรรณาธิการร่วม

ศจ. ดร. อภิชาติ พูลศักดิ์วารสาร

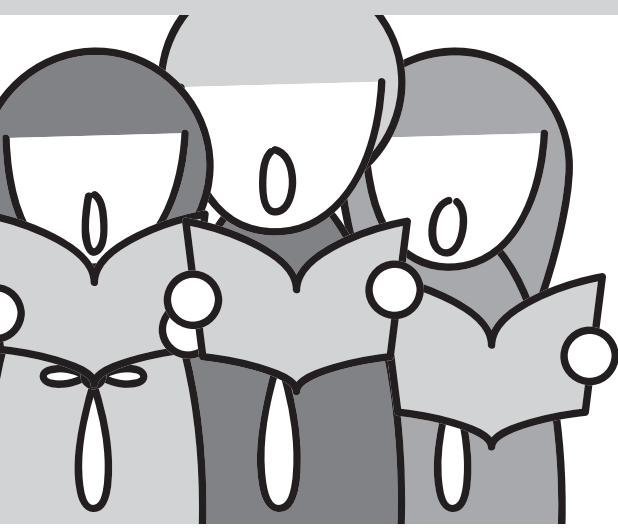
กรรมการแผนกดนตรีคริสตจักร คริสตจักรภาคที่ 12

ศิลปินกรรม

พิทยา อุประ

ทีมงาน

แผนกดนตรีคริสตจักรฯ

เปิดปากสรรเสริญ... เปิดใจซื่อฟัง

เรานมัสการ...เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสร้างที่ยิ่งใหญ่

สดุดี 95 เป็นสวดสรรเสริญที่อธิบายว่าเราต้องนมัสการด้วยเหตุผล 2 ประการ ประการแรกเรานมัสการพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างผู้ยิ่งใหญ่ (Creator สดุดี 95.3) พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง คือธรรมชาติ ทั้งโลกทั้งจักรวาล ผู้เขียนสดุดีขยายความในข้อ 4-5 ว่า ที่ลึก...ที่สูง...ทะเล...แผ่นดิน...เป็นของพระองค์ เมื่อเราดูรายการ "สำรวจโลก" เราจะเห็นความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ และนั่นสะท้อนให้เราเห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างทรงฤทธานุภาพและมหัศจรรย์ ยิ่งวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า มนุษย์ยังสามารถค้นพบ (Discover = dis+cover) สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง ดังที่สุภาษิต 25.2 เขียนว่า "ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือการซ่อนสิ่งต่างๆ ไว้ แต่ศักดิ์ศรีของพระราชาคือการค้นสิ่งต่างๆ ให้ปรากฏ" เมื่อเราเห็นความยิ่งใหญ่ ความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ เราต้องสรรเสริญพระเจ้า ชื่นชมพระเจ้านมัสการพระเจ้า

ยอห์นก็อธิบายเหตุผลนี้เช่นกันในหนังสือวิวรณ์ 4.11 ว่าทำไมเราต้องนมัสการพระเจ้า "...นมัสการพระองค์...ร้องว่า...องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ...เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง...ตามขอบพระทัยของพระองค์"

ดังนั้น เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ ทรงฤทธานุภาพ ทรงไร้ขีดจำกัด ทรงสร้างสรรพสิ่ง เราชื่นชมเราตื่นตันใจ เราจึงสรรเสริญพระเจ้า ด้วยกายภายนอก (เช่น คุกเข่า ก้มกราบ ยืนตรง พนมมือ ชูมือ) ด้วยจิตใจและวิญญาณ (ภายใน) ดนตรีและเพลงเป็นภาษาที่ผสมความเข้าใจและความรู้สึกที่อยู่ภายในออกมาภายนอกได้อย่างงดงาม เราจึงประพันธ์ดนตรี แต่งเนื้อร้องและทำนอง เพื่อเราจะได้สรรเสริญพระเจ้า

คุณสามารถจัดสรรเวลาวิเคราะห์เพลงต่างๆที่เราใช้นมัสการอยู่ว่าเพลงใดบ้างที่ทั้งเนื้อร้องและทำนองช่วยให้เราสรรเสริญพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เหมาะสม สม "ศักดิ์ศรี" ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

คนมักถามว่า
ทำไมคุณต้องไปโบสถ์ทุกอาทิตย์
ไม่เบื่อหรือ ไม่ไปไม่ได้หรือ
ขาดไม่ได้หรือ"

"ไปทำอะไรกัน?"
คำตอบคือ "ไปนมัสการพระเจ้า
...สรรเสริญพระเจ้า"

เรานมัสการ...เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงให้รอด

เหตุผลประการที่สองที่เรานมัสการพระเจ้าคือพระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้าไม่ทรงเพียงแต่สร้างสสาร แร่ธาตุ ทะเล ภูเขา ท้องฟ้า อากาศ พืชพันธุ์ธัญญาหาร สิงสาร ราษฎร์ (สดุดี 95.4-5) พระองค์ทรงสร้างเราตามฉายาของพระองค์ สดุดี 95.6 ใช้คำว่า "พระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเรา" ยิ่งกว่านั้นประโยคที่ว่า "เราเป็นประชากรแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ เป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์" สะท้อนให้เห็นภาพของพระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงเราดูแลเลี้ยงแกะในสดุดี 23 เราเห็นว่าพระเจ้าทรงรักเรา (ภาพของผู้เลี้ยงแกะรักและใส่ใจแกะ) ทรงเลี้ยงดู (ภาพของผู้เลี้ยงแกะพาแกะไปกินหญ้าตามท้องทุ่ง ไปพักตามริมธารน้ำ สดุดี 23.1-3) และทรงนำ ทรงปกป้อง ทรงให้เรารอดจากภัยอันตรายต่างๆ (ภาพของผู้เลี้ยงแกะพาแกะเดินผ่านหุบเขาเงามัจจุราช สดุดี 23.4) แม้กระทั่งช่วยให้เรารอดพ้นจากการครอบงำของมารและความพิศบาป

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าพระองค์ทรงให้เราประสพชัยชนะแห่งชีวิต ดังสดุดี 23:5-6 และได้ "พัก" (มีสันติสุข) กับพระองค์ในวันนั้น ดังนั้นเราจึงคุกเข่าก้มกราบนมัสการพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดของเรา (สดุดี 95:1ข; 95:7)

ยอห์นก็อธิบายเหตุผลนี้เช่นกันในหนังสือวิวรณ์ 5:12 ว่า... "พระเมษโปดก (พระเจ้า-พระเยซู-ผู้เป็นแกะที่ตายแทนมนุษย์) ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นเป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ตรีพยมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ พระสิริ และคำสดุดี...ทูลดั่งวงกอบนมัสการ"

ดังนั้น เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงสร้าง ทรงรัก ทรงเลี้ยง ทรงนำ และทรงช่วยให้รอด เราจึงซาบซึ้ง เราจึงขอบคุณ ให้คุณ จัดสรรเวลาวิเคราะห์เพลงที่เราใช้นมัสการอยู่ว่าเพลงใดบ้างที่ทั้งเนื้อร้องและทำนองช่วยให้เราซาบซึ้งและขอบพระคุณพระองค์อย่างเหมาะสม

เราฟังพระเจ้า ... ประทับใจนมัสการพระเจ้า

เมื่อเราเข้าใจเหตุผลที่เรา นมัสการพระเจ้า แล้ว เราก็จะเข้าใจเมื่อผู้เขียนสดุดีใช้คำว่า "มาเถิด" 2 ครั้ง (ข้อ 1, 6) เขาเชิญชวนให้เรานมัสการพระเจ้า ดังนั้น ในรายการนมัสการจึงมีรายการ "อารัมภบทธรรม" หรือ "บทเชิญชวนให้นมัสการ" ผู้นำนมัสการต้องตระหนักถึงเหตุผลทั้งสอง ซาบซึ้งใจในพระเจ้า จะได้เชิญชวนประชากรให้เข้าเฝ้าพระเจ้า นมัสการพระองค์อย่างมั่นใจ

เราเข้าใจเหตุผลที่เรา นมัสการพระเจ้า และเราจะนมัสการอย่างไร เราต้องมีท่าที่ "ภายใน" ซึ่งมักแสดงออก "ภายนอก" ท่าที่ภายในจิตใจ เช่น เมื่อพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ เราต้องมีท่าที่ยำเกรง เมื่อพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอด เราต้องมีท่าที่รักและซาบซึ้งในพระองค์ เราชื่นชมยินดีในความรอด เราปรารถนาชีวิตที่บริสุทธิ์ด้วยการเชื่อฟังพระองค์ เป็นต้น

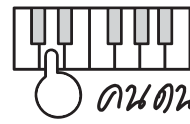
ท่าที่ภายในสามารถแสดงออกเป็นภายนอก เช่น ก้ม กราบ ยืนตรง ชูมือ รับไหล่ในงานต่างๆ เป็นต้น การแสดงออกภายนอกนี้เป็นไปตามปัจจัยหลายอย่าง เช่น โอกาสและกาลเทศะ วัฒนธรรม บุคลิกนิสัย เป็นต้น เช่น วัฒนธรรมยิว เมื่อนมัสการหรือพิธีฐานก็มีหลายอิริยาบถ เช่น คุกเข่าก้มกราบ คุกเข่ากางมือ ชูมือ ยืน เป็นต้น วัฒนธรรมไทยสื่อสารความยำเกรงความเคารพด้วยท่ายืนนิ่งตรง เป็นต้น ผู้เขียนสดุดี 95 ใช้คำหลายคำให้เราเห็นว่าเราจะนมัสการพระเจ้าอย่างไร ท่าที่ภายใน เช่น ชื่นบาน โมทนา สื่อสารออกมา ภายนอกผ่านการร้องเพลง (ข้อ 1) คนตรี (ข้อ 2) กระทำเสียงชื่นบาน) กราบ คุกเข่า (ข้อ 6) เป็นต้น

ผู้นำนมัสการมักเชิญชวนนมัสการด้วยสดุดี 95 แต่มักอ่านเฉพาะข้อ 1-7ก ไม่อ่าน 7ข-11 อาจเนื่องจากภาษาและอารมณ์เปลี่ยนไป แท้จริง แล้ว 7ข-11 เป็นตอนที่สำคัญมากเพราะกำลังอธิบายว่า การนมัสการ นั้นไม่เพียงแต่สรรเสริญพระเจ้าด้วยปากเท่านั้น แต่ด้วยจิตใจที่เชื่อฟัง ดังที่พระเจ้าตรัสต่อว่าซาอูลผ่านซามูเอลว่า "พระเจ้าทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา...เท่ากับการที่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือ...ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้...ความดีดั่งก็เป็นเหมือนบาปชั่วและการไหว้รูปเคารพ..." (1 ซามูเอล 15:22-23) ถ้าประยุกต์เป็นบริบทของการนมัสการก็เป็นว่า "พระเจ้าทรงพอพระทัยในเสียงเพลงที่สรรเสริญเท่ากับการที่เชื่อฟังพระสุรเสียงหรือ" ดังนั้น อย่าดื้อกับพระเจ้า (สดุดี 95:8-9)

อาโมสก็เตือนสติในประเด็นนี้ว่า พระเจ้าตรัสว่า "เราเกลียดชัง...วันเทศกาลของเจ้า...ศานติบูชา ด้วยสัตว์อ้วนพีของเจ้า...เราจะไม่มองดู จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า...แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลอย่างน้ำ..." (อาโมส 5:21-23) ถ้าประยุกต์เป็นบริบทการนมัสการก็อาจเป็นว่า "เราเกลียดชังวันอาทิตย์ที่เจ้านมัสการอยู่ เราจะไม่มองดูคุณถวายตรีพยมของเจ้าทั้งหลาย เราจะไม่ฟังเสียงเพลงที่ร้องสรรเสริญทั้งขณะนักร้อง...เราปรารถนาให้เจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเรา ทำตามเราด้วยการทำดี..."

หากเรานมัสการโดยปราศจากการเชื่อฟัง เปล่าประโยชน์เลย เราไม่ได้เข้าในที่พำนักของพระเจ้าเลย เราไม่ได้ "พักผ่อนแท้จริง" ในพระเจ้าเลย จิตใจจิตวิญญาณของเราไม่ได้ "พักสงบ" อย่างแท้จริง (สดุดี 95:11) นำเสียดายที่เรา นมัสการทุกวันอาทิตย์ แต่ไม่ได้ "พักผ่อนในพระเจ้า" ชีวิตก็ยิ่งวุ่นวายใจอยู่

ผู้เขียนสดุดีใช้คำว่า "วันนี้" (7ข) ผู้เขียนฮีบรูก็ประยุกต์วันนี้ในสดุดีเป็น "วันนี้" ในสมัยของเขา (ฮีบรู 3) ดังนั้น "วันนี้" ก็ยังคงเป็น "วันนี้" ที่คุณกำลังอ่านบทความนี้--สดุดี 95 ขอให้ตระหนักว่าเมื่อเราจะนมัสการพระเจ้า นั้นหมายความว่าเราต้องเชื่อฟังพระเจ้า วันนี้...สำนึกและกลับใจเชื่อฟังพระเจ้าได้เสมอ

เมื่อศึกษาสดุดี 95 เราสามารถแบ่งตอนเป็น 2 ตอนดังนี้

สดุดี 95.1-7ก เปิดปาก...สรรเสริญ
สดุดี 95.7ข-11 เปิดใจ...เชื่อฟัง

- สำรวจชีวิตการนมัสการของตัวเองว่าเราเปิดปากสรรเสริญอย่างเดียวหรือ?
- เราเปิดใจเชื่อฟังพระเจ้าหรือเปล่า?
- การนมัสการคือการที่เราเข้าเฝ้าพระเจ้า สรรเสริญพระองค์ และเชื่อฟังพระองค์
- ปากกับใจ ให้ตรงกัน

* *ศกัวิท พุกศักดิ์วราสาร*

ที่ปรึกษาแผนกดนตรีคริสตจักร
โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบ็บติสต์ (สวนพลู)

"อาจารย์วินดา (ตรีพูนผล) ไชยสุขทักษิณ"

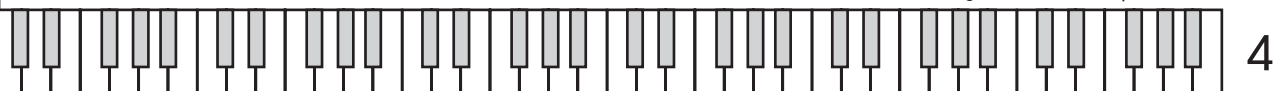
"พักฟังในพระเจ้า พักฟังในพระองค์..."

"เวลานี้เราจะถ่อมตัวลง..." อีกหลายๆ เพลง... เพลงเหล่านี้เป็นพระพรไปทั่วทุกสารทิศ...

"คนดนตรี" ในจุลสารดนตรีคริสตจักรฉบับนี้ เรามารู้จักกับบุคคลที่เขียนเพลงที่จับใจเหล่านี้ ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในวงการเพลงคริสเตียนมายาวนาน เพลงที่ท่านแต่งมีความไพเราะและประทับใจผู้คนมากมาย หลายๆ คนคงจะเคยร้องเพลงหรือได้ยินเพลงที่ท่านแต่งอยู่บ่อยๆ และนอกจากท่านจะเป็นนักแต่งเพลงและเรียบเรียงเสียงประสานแล้ว ท่านยังเป็นผู้สอนอีกด้วย ท่านเป็นอาจารย์พิเศษของแผนกดนตรีคริสตจักร สอนวิชาทฤษฎีดนตรีและการแต่งเพลง ท่านคือ อาจารย์วินดา (ตรีพูนผล) ไชยสุขทักษิณ

- อาจารย์สำเร็จการศึกษาดนตรีที่ไหนคะ
- ดิฉันจบปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาดนตรี จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 1981
- อาจารย์เอกเครื่องอะไรคะ
-ตอนนั้นยังไม่ให้เลือกเครื่องเอกคะ นักศึกษาแต่ละคนก็เรียนกันหลายๆอย่าง ดิฉันเองก็เรียนคีย์บอร์ดและการเล่นรวมวง (Ensemble) ซึ่งดิฉันเล่นเปียโนในสมัยนั้นหลักสูตรของคณะครุศาสตร์จะเน้นวิชาการเป็นครูสอนดนตรีมากกว่าการเป็นนักแสดง แต่ก็มีโอกาสเล่นเปียโนคอนซอร์โต้ในงานคอนเสิร์ตของคณะฯ ด้วย
- การเรียนเปียโนของอาจารย์กับคุณแม่เรียนกันเป็นอย่างไรคะ
- จริงๆแล้วเริ่มเรียนเปียโนตั้งแต่เล็กกับอาจารย์พันทิพา ตรีพูนผล ซึ่งเป็นคุณแม่ ในขณะที่เรียนเปียโนก็สอบของ Trinity ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสอบได้ระดับ FTCL (Fellowship of Trinity College of Music London) ซึ่งเป็น Diploma ที่สูงสุด ส่วนทฤษฎีดนตรีก็เรียนควบคู่กันไป และสอบได้ระดับ ATCL (Associate of Trinity College of Music London)

- อยากให้อาจารย์เล่าถึงประสบการณ์งานรับใช้ด้านดนตรีในคริสตจักรคะ
- ดิฉันเล่นดนตรีช่วยที่คริสตจักรเป็นประจำคะ แต่ที่จริงแล้วประสบการณ์ด้านดนตรีส่วนใหญ่มาจากในคริสตจักร เวลานั้นเป็นสมาชิกที่คริสตจักรสะพานเหลืองซึ่งเป็นโบสถ์มีชื่อเสียงด้านเสียงเพลงอย่างมากนอกจากเล่นเปียโนแล้ว ดิฉันยังเป็นผู้อำนวยการและเขียนเพลงให้คณะนักร้องถวายสรรเสริญพระเจ้า ในเช้าวันอาทิตย์ ช่วงเวลาเหล่านั้นได้ทำให้ดิฉันสำมรับประสบการณ์การด้านแต่งเพลงเรื่อยมา
- อาจารย์เริ่มแต่งเพลงตอนไหนคะ
- ตอนเป็นวัยรุ่นก็ชอบฟังเพลง แกะโน้ตเพลงและเล่นกีตาร์อยู่แล้ว พอมาเป็นคริสเตียนก็สนใจเพลงคริสเตียน ซึ่งเพลงคริสเตียนในสมัยนั้นส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ (สมัยนั้น

มีเพลงภาษาไทยเยอะ มีคนแต่ง เยอะมาก) ตอนนั้นเลยคิดว่า เอ๊ะ! น่าจะมีเพลงคริสเตียนที่เป็นภาษาไทยบ้างเพราะจะได้ เข้าถึงคนไทยได้ดีกว่า ในช่วงแรกๆ เป็นการแปลเพลงซะเป็น ส่วนใหญ่ซึ่งได้ช่วยกันทำกับพี่สาว หลังจากนั้นก็ลองแต่งเพลง ขึ้นมาเองให้คณะนักร้องที่โบสถ์ร้อง ลักษณะเพลงที่แต่งจะเป็น แบบคอรัส (ประสานเสียง) จุดประสงค์เพื่อใช้ร้องถวายโบสถ์ เริ่มแต่งเพลงตั้งแต่ มัธยมปลายมาเรื่อย

■ เพลงที่มีชื่อเสียงติดอันดับในใจของหลายๆคนน่าจะเป็นเพลง "พักพิง" ใช่ไหมคะ

○ ใช่ค่ะ เพลงนี้ก็มีคนไม่รู้จักคนแต่งเยอะ แกรมมีหลายกระแส บางคนก็ว่าแปลมาบ้าง เพลงแต่งส่วนใหญ่พี่น้องคาทอลิก เขาเอาไปร้อง เพราะเขาชอบเพลงแบบคอรัส เขาเอาไปเปลี่ยน เนื้อให้เป็น แบบฉบับของเขา ไปๆ มาๆ ก็เลยกลายเป็นเพลง ของเราเหมือนเพลงคาทอลิก นานเข้าก็หาต้นตอไม่ได้ ซึ่ง บางเพลงเมื่อมีคนเอาไปร้องมากขึ้นก็มักจะร้องกันผิด เอื้อน ผิดบ้างอะไรต่ออะไรผิดบ้าง หรือแต่ละโบสถ์เอื้อนไม่เหมือนกัน บ้าง ขนาดโบสถ์ของดิฉันเองก็ยังมีร้องผิดเลย ก็ไม่ต่างกันค่ะ

■ นอกจากนี้ยังมีเพลงติดอันดับรองลงมาอะไรอีกบ้างคะ

○ เพลง "เวลานี้" เพลง "หากจะรัก" แล้วที่คนชอบๆกันก็มีเพลง "สิ้นกระแสน้ำ" ที่แต่งสำหรับงานฟื้นฟูใหญ่

■ อาจารย์เริ่มรวบรวมเพลงที่แต่งไว้เป็นอัลบั้มเมื่อไหร่คะ

○ ชุดแรกใช้ชื่อ "หากจะรัก" ในนามของคริสตจักรสะพานเหลือง เข้าใจว่าน่าจะเป็นปี 1982 ซึ่งเพลงในชุดนี้ได้นำมาทำใหม่ ในอัลบั้มชุดล่าสุดด้วย

■ อาจารย์ออกอัลบั้มทั้งหมดกี่ชุดแล้วคะ

○ ออกในนามคริสตจักรสะพานเหลือง 3 ชุด แล้วก็ออกในนาม ส่วนตัวอีก 5 ชุด ในนี้มีชุดคริสตมาสด้วย 1 ชุด แต่ก็ยังมีอีก มากที่แต่งไว้แต่ไม่ได้บรรจุลงในอัลบั้มซึ่งเป็นเพลงที่บางคน ขอให้แต่งสำหรับคริสตจักรของเขาบ้าง แต่งใช้สำหรับในค่าย บ้าง หรือบางเพลงก็แต่งๆแล้วเก็บไว้จนลืมไปเลย

■ แล้วอาจารย์มีแรงบันดาลใจอย่างไรคะ ที่แต่งเพลงคริสเตียน มาจนถึงปัจจุบัน

○ ดิฉันเป็นคนที่รักเสียงดนตรีมาก และดิฉันเชื่อว่าเราสามารถ ใช้เสียงเพลงในการรับใช้พระเจ้าได้และใช้ตะลันต์หรือความ สามารถที่พระเจ้าให้ออกมาเป็นประโยชน์ในงานของพระองค์ เพราะเพลงมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากในชีวิตคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็นการนมัสการ หรือการดำเนินชีวิตประจำวัน เพลงนั้นสามารถส่งอิทธิพลเข้าถึงจิตใจของคนได้เป็นอย่างดี

■ เป้าหมายหลักๆในการแต่งเพลงของอาจารย์คืออะไรคะ

○ คืออยากจะใช้เนื้อร้องและทำนองเพลงของเราในการหนุนใจ สอน ประเล้าประโลมใจ สรรเสริญนมัสการ และเป็นพยาน ประกาศซึ่งจะเข้าถึงคนไทยได้ดี และอยากให้มีเนื้อเพลงที่มี สาระหลากหลาย คริสเตียนไทยจะได้มีวัตถุดิบในการนำไปใช้ ในงานรับใช้พระเจ้าในรูปแบบต่างๆ เช่นงานคริสตมาส งานประกาศต่างๆ

■ ขออาจารย์ช่วยแนะนำรุ่นน้องๆในการ แต่งเพลงด้วยค่ะ

○ ผู้ที่สนใจการแต่งเพลง จะต้องเรียนรู้และมีความแม่นยำในเรื่องทฤษฎีดนตรี จะต้องมี พื้นฐานในการแต่งเพลง เพลงแต่ละเพลงจะมี หลักการ เช่น เพลงจะมีท่อน A ท่อน B

ท่อนแยก นี่คือโครงสร้างของเพลง แล้วก็ต้อง มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการใช้ภาษา ซึ่ง ภาษาไทยจะค่อนข้างยาก ต้องมีสัมผัสคล้อง-จองกันบ้าง เรื่องวรรณยุกต์ต้องให้ตรง เวลา ร้องจะได้เสียงไม่เพี้ยนความหมายไป ซึ่งเรื่อง นี้สำคัญมากเพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่มี เสียงวรรณยุกต์กำกับซึ่งไม่เหมือนกับภาษา อังกฤษ การแต่งเพลงจึงเป็นศิลป์ที่ต้องทำให้ สละสลวย ข้อสำคัญก็คือเนื้อร้องต้องใช้

พระคัมภีร์ เป็นหลัก การแต่งเพลงคริสเตียน ไม่ใช่ใช้อารมณ์นำไปอย่างเดียวหรือรำพึง รำพันไปเรื่อยๆ เราต้องให้พระคัมภีร์เป็นหลัก และนำพระคำตอนนั้นมาประยุกต์ให้เข้ากับ ชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องยก ข้อความมาทั้งหมด นอกจากนี้เพลงนั้นต้อง ให้มีประโยชน์ในการสอนคนด้วย การคัดลอก หรือยกข้อพระคัมภีร์มาหมดทำให้แต่งเพลงได้ ยาก ดิฉันแนะนำว่าเราควรอ่านหลายๆ รอบ เพื่อให้พระคำซึมซับอยู่ในชีวิตของเรา เมื่อ เป็นดังนั้นแล้วเวลาเขียนเพลงพระคำของ พระเจ้าก็จะออกมาเองอย่างธรรมชาติ

■ แสดงว่าเราต้องมีชีวิตที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเป็น หลักสำคัญในการแต่งเพลงคริสเตียนหรือคะ

○ แน่นนอนที่สุด เพราะการแต่งเพลงคริสเตียน ต้องใกล้ชิดกับพระเจ้า เพลงก็จะมีคุณค่า

■ อาจารย์มีอะไรที่จะฝากกับคนแต่งเพลงรุ่นใหม่ อีกไหมคะ

○ เห็นว่าปัจจุบันพวกเขาทำดีแล้ว ขอหนุนใจ ให้ทำกันต่อไป ดีใจมากๆ ค่ะที่มีคนแต่งและ คนทำเพลงกันมากขึ้น ทำให้คริสเตียนไทยมี เพลงที่มีความหลากหลายกว่าเดิม

จุลสารดนตรีคริสตจักรอริชฐานขอให้อาจารย์ วินิตาสรางผลงานเพลงคริสเตียนต่อไปเพื่อรับใช้ พระเจ้า และอริชฐานว่าคริสเตียนไทยทุกๆ รุ่น จะ แต่งเพลงคริสเตียนที่ใช้นมัสการ หนุนใจ สั่งสอน ประกาศ เป็นพระพรแก่คริสตจักรและสังคม

* ธิธงงง จันทศศิ

นักศึกษาระดับปริญญาตรีคริสตจักรปีที่ 3 โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์ แบบบัสต์ (สวนพลู), สมาชิกคริสตจักรพลบผลา

ฉันแต่งงานเมื่อไม่นานมานี้และเกิดกำลังใจที่จะร้องเพลงให้สามีของฉันในระหว่างพิธีมงคลสมรส มันหน้าแปลกที่ฉันไม่ตื่นตระหนกที่ต้องอยู่ต่อหน้าคนถึง 400 คน ฉันกำลังร้อง เพลงรักออกจากใจของฉัน... เชื่อฉันเถอะ ฉันไม่ใช่นักแสดง (นอกจากในห้องน้ำและบางครั้ง ก็ร้องคาราโอเกะในบ้านบ้าง!) หรือคุณอาจคิดว่า ก็ฉันร้องโดยคิดว่าไม่มีใคร มีแต่สามีของฉันคนเดียว ฉันก็ร้องได้...

แต่สักๆ แล้ว ฉันคิดว่าฉันร้องได้เพราะ เพราะความมั่นคงในความรัก และความสนิทสนมที่เราสนิทต่อกัน

ฉันรู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่เราสนิทต่อกัน...

นำข้าใกล้พระองค์

แปลบทกวีจากเรื่องจาก จาก Song Stories: "Draw Me Close"
ซึ่งนำโดย คุณ Bonesteel
นิตยสาร Worship Leader, March/April 2003, Vol.12, No.2

เมื่อฉันไตร่ตรองและสะท้อนความรู้สึกเดียวกันนี้ต่อการนมัสการพระเจ้า มีเพลงบางเพลงที่ช่วยให้ฉันรู้สึกสนิทสนมกับพระองค์ และเพลง "นำข้าใกล้พระองค์" เป็นหนึ่งในเพลงที่ช่วยฉันมากที่สุดที่จะจดจ่อที่พระองค์และพูดถึงสิ่งที่ฉันต้องการพูดกับพระองค์ "พระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นทุกสิ่งที่ฉันต้องการ"

ฉันมีโอกาสพบปะพูดคุยกับเคลลี คาร์เพนเตอร์ (Kelly Carpenter) ผู้มีประสบการณ์การแต่งเพลงถึง 13 ปี และเราคุยกันถึงเพลงที่เธอแต่งชื่อ "นำข้าใกล้พระองค์" เรื่องราวของเคลลีเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นที่เตือนเราถึงความจำเป็นในการมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้า

เรื่องราวของเขาเกิดขึ้นเมื่อเขาเริ่มต้นเป็นผู้นำนมัสการ เขาเล่าว่า "ผมเริ่มน่านมัสการพร้อมๆ กับทำพันธกิจด้านนมัสการในวันเดียวกัน! ซึ่งปกติแล้ว (มักจะเป็นเช่นนั้น) คนทั่วไปจะเริ่มเป็นผู้นำนมัสการเป็นระยะเวลาปีก่อนเขาจะมารับผิดชอบพันธกิจด้านนมัสการ ดังนั้นแล้วการรับบัพติศมาของผมเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งยวด เมื่อได้มองย้อนกลับไปถึงเวลานั้น และรู้ว่าผมไม่รู้อะไรมากนัก ผมไม่รู้เรื่องการอภิบาลศิษย์หรือการดำเนินงานพันธกิจ ผมตกตะลึง อย่างมาก มีสิ่งเดียวที่ผมมั่นใจมากก็คือความสามารถด้านดนตรีและก็ดูเหมือนว่าสิ่งนี้ทำให้ผมผ่านพันธกิจไปได้เป็นอย่างดี แต่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ผมเองจดจ่ออย่างมากอยู่กับการพิสูจน์ตนเองในด้านพันธกิจการนมัสการและดนตรีต่อคริสตจักรท้องถิ่น และยิ่งกว่านั้นผมสูญเสียเป้าหมายหลักของการทำสิ่งเหล่านี้ นั่นก็คือเกี่ยวกับพระเจ้าไม่ใช่ด้านพันธกิจการรับใช้ เนื้อหาที่เป็นกุญแจสำคัญของเพลงนี้อยู่ที่การยอมจำนน "ด้วยใจที่ยอมจำนนอีกครั้ง เพราะทรงเรียกข้าเป็นเพื่อนพระองค์"

เคลลี่แบ่งปันต่อถึงความคิดเห็นของเขาต่อวัฒนธรรมของคริสตจักรที่มีการนมัสการแบบกึ่งการแสดง (a performance-oriented church) ผู้นำนมัสการใช้เวลามากมายไปกับความกังวลว่าพวกเขาจะเป็นอย่างไรในสายตาคนอื่น ๆ และบ่อยครั้งที่ต้องการพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นถึงความสามารถของเขา

เคลลี่เป็นพยานว่า "ใน 6 เดือนแรกของการเป็นผู้นำนมัสการ ผมประหม่อมามาก ขวยเขิน ละอายใจ และกังวลว่าที่ประชุม ศิษยาภิบาลและวงดนตรีคิดอย่างไรกับผม" แม้ว่าหลังจาก 6 เดือนผ่านไปแล้วก็ตาม เขายอมรับว่าความกังวลใจเหล่านั้นยังคงอยู่เพียงแต่ว่ามันได้ซึ่มลึกลงใต้ดินในฐานะผู้นำนมัสการ เขายอมรับว่า ส่วนใหญ่คริสตจักรมักเน้นไปที่เรื่อง "ของประทาน" และ "พันธกิจ" เมื่อคนค้นพบของประทานแล้ว มันก็กลายเป็นเหมือนว่าเรามีรอยสักบนหน้าผากแล้วเราก็วิ่งไปรอบๆ ร้องบอกคนว่า "ดูซิของประทานของฉัน เห็นฉันไหม" เราอาจจะไม่เจตนาทำเช่นนั้น หรือเราอาจจะพยายามปกปิดการอวดตัว ด้วยการแสดงความถ่อมใจแบบผิดๆ คล้ายกับว่า "ฉันเพิ่งได้รับการเปลี่ยนแปลงในกระเปาะของพระเจ้า แต่เราก็หวังว่าเราเป็นเหรียญเงินดอลลาร์มิใช่เหรียญเพนนี" "เราอาจจะมีช่วงเวลาจัดการให้เกิดความถ่อมใจอย่างแท้จริง กระนั้นก็ตามก็มีคนที่อยู่รอบๆ เราที่สรรเสริญเยินยอตะลันต์ความสามารถของเรา และเราเองก็อาจจะทั้งเกลียดและทั้งอยากจะได้คำชมนั้นในเวลาเดียวกัน"

หลังจากที่เคลลี่ตระหนักว่าเขาขาดความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระคริสต์ เพราะว่าทุกสิ่งที่เขาเคย "ทำ" (รับใช้) แทนที่จะ "เป็น" (สนิทสนม) เพลง "นำข้าใกล้พระองค์" ก็ถูกเขียนออกมาจากชีวิตของเขา

ความอ่อนแอและความสับสนของเคลลี่ได้แสดงผ่านการที่เขายอมรับว่าแม้หลังจากที่ได้เขียนเพลงนี้แล้ว ทั้งในด้านชีวิตพระเจ้าและงานรับใช้นั้นของเขาไม่ได้สมดุลเลย เคลลี่เล่าว่า "ผมสังเกตว่าเพลงส่วนใหญ่ที่ผมเขียนนั้นกลับกลายเป็นเสียงคำพยากรณ์ต่อผมเอง เป็นหัวข้อที่ผมต่อสู้กับมันมาหลายๆ ปี เวลาล่วงเลยไปผมได้กลับมาวางมันลงอีกครั้งหนึ่งและหยิบความจริงที่มีคุณค่าขึ้นมา นั่นก็คือความสัมพันธ์ของผมกับพระเจ้า

พระเจ้าทรงรู้จักเรา ทรงรักเรา และทรงมีเมตตาต่อเรา พระองค์ทรงรู้ว่าเราเป็นมนุษย์ที่มักจะมีใจเหินห่าง เราให้ความเห็นอีกว่า "ผมคิดว่าประเด็นหนึ่งของพิธีมหาสนิทนั่นก็คือ เพื่อที่เราจะทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อช่วยให้เราระลึกถึงพระเยซูคริสต์ เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ให้รู้ว่าเราเกี่ยวข้องกับพันธกิจของพระเยซูคริสต์นั่นเอง"

เคลลี่ให้ความคิดเห็นต่อเพลง "นำข้าใกล้พระองค์" ว่าเป็นเพลงที่คริสตจักรอ้าแขนรับเพราะสาระเกี่ยวกับการยอมจำนน "มันเหมือนกับเป็นคำเชื้อเชิญให้เราค้นพบพระเยซูคริสต์ครั้งแรกอีกครั้ง นำเสียงเพลงนี้เติมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก แต่ถึงกระนั้นผมก็ฟังแล้วฟังเล่า ผมคิดว่ามันปะทะเส้นประสาทของใครก็ตามที่กำลังดิ้นรนต่อสู้กับเวลาแห่งความแห้งแล้งของชีวิต พุดง่าย ๆ ว่าคือเวลาที่คนนั้นกำลังพูดว่า ฉันต้องการพระเยซูคริสต์เดี๋ยวนี้ และต้องเป็นพระเยซูเท่านั้น"

และนั่นคือความสนิทสนมลึกซึ้งที่พระเจ้าต้องการจากเรา คือรู้ว่า พระองค์นั้นเป็นที่เพียงพอสำหรับเรา และพระองค์เป็นทุกสิ่งที่เราต้องการ

* นิททา จัง

หัวหน้าแผนกดนตรีคริสตจักร โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบ็บติสต์ (สวนพลู)

Draw Me Close

นางท่านป้าจ๋า

"พร้อมแล้ว และยินดี นาย ข้า อยู่ที่นี่"

นี่เป็นประโยคสุดท้ายของบทเพลง "นายท่าน ข้าอยู่ที่นี่"

"ประโยคคมตะแห่งชีวิตคริสเตียน"

คุณแฟนนี่ (Fanny J. Crosby, 1820-1915) เป็นผู้แต่งเนื้อร้อง กวีบทนี้และคุณจอห์น (John Ness Beck, 1930-1987) เป็นผู้แต่ง ทำนอง แฟนนี่เป็น หญิงตาบอดกว่า 90 ปี แต่ด้วยกายภาพที่ "บอด" ทำให้เธอสามารถมีความ "คมชัดลึก" ในความคิดและจินตนาการของเธอ บทกวีของเธอจึงลึกซึ้งและถูกนำมาแต่งเป็นเพลง เช่น

ปี	เพลง	ชีวิตคริสเตียน	ไทยนมัสการ	สรรเสริญ
1868	รอดอยู่ในหัตถ์พระเยซู (Safe in the Arms of Jesus)	281	271	-
1869	ซิดกางเขน (Jesus, Keeps Me Near the Cross)	98	87	308
1869	สรรเสริญ สรรเสริญ (Praise Him, Praise Him)	165	-	*
1869	ช่วยให้พ้นอันตราย (Rescue the Perishing)	243	-	-
1870	ขอผู้ช่วยประเสริฐอย่าลืมนาย (Pass Me Not)	290	-	-
1871	จงรีบเข้าประจำการ (To the Work)	244	-	-
1873	ทุกวันข้าสรรเสริญ (Blessed Assurance)	192	-	408
1875	โปรดให้เข้าใกล้ (I am Thine/Draw Me Nearer)	231	-	426
1875	สรรเสริญแต่พระเจ้า (To God be the Glory)	22	-	59
1883	พระเยซูทรงเรียกท่าน (Jesus is Calling)	309	-	-
1890	พระเยซูคือผู้ช่วยประเสริฐ (He Hideth My Soul)	188	186	-
1891	รอดเนื่องด้วยพระคุณ (Saved by Grace)	138	-	-

ยังมีบทกวีของแฟนนี่คริสตีย์ที่ถูกนำมาแต่งเป็นบทเพลง แต่ยังไม่แปลเป็นภาษาไทยมากมายหลายเพลง แต่เราก็พยายามเลือกมาแปล เช่น

เพลง "พระเยซูทรงนำทุกแห่งหน" (All the Way My Savior Leads Me แปลโดยคุณสกุณี เกรียงชัยพร 2001 ในหนังสือ Hymns อมตะใหม่ สำนักพิมพ์ CED) ผมได้เขียนเบื้องหลังบทเพลงนี้ในพระคริสตธรรมประทีปฉบับที่ 290 มกราคม-กุมภาพันธ์ 2003

เพลง "ก่อนสิ่งใด" (My Savior First of All) แปลโดย ศจ.ดร. อภิชาติ พูลศักดิ์ วรรณสาร ผมได้เขียนสาระสำคัญเกี่ยวกับบทเพลงนี้ในพระคริสตธรรม ประทีปฉบับ 294 กันยายน-ตุลาคม 2003

ผมกำลังแปลเพลงของคุณแฟนนี่อีกหลายเพลง เช่น Give Me Jesus ; Conquering Now and Still to Conquering

เพลง "นายท่าน ข้าอยู่ที่นี่" (Lord, Here Am I ใน Baptist Hymnal 486) ของแฟนนี่ ครอสมบี้ก็เป็นอีกบทเพลงหนึ่งที่ "คมชัดลึก" ของชีวิตคริสเตียน ผมชอบเพลงนี้มาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเนื้อเพลงผมชอบ ทุกคำท่วงลีของบทเพลงนี้ แต่ถ้าต้องเลือกเพียง 1 วลี ผมขอเลือกวลีที่ว่า "ครองแรงในสิ่งใดและไปทิศใด" นี่เป็นวลีที่คริสเตียนทุกคนควรรำถามพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการเลือกเรียน สอบเอ็นทรานซ์ เลือกลงงาน เปลี่ยนงาน แล้วตอบพระเจ้าว่า "พร้อมแล้วและยินดี นาย ข้าอยู่ที่นี่"

ในพิธีไว้อาลัยของเพื่อนสนิทของผมคือคุณจินลักษณะ (หวังวานิช) ธรรมทวิธิกุล ผมแต่งเนื้อเพลงเพิ่มในข้อที่ 4 ดังนี้

เมื่อข้าฯ เสร็จภาระงาน ในโลกที่ชั่วครว
พระองค์จะนำข้าฯ ให้พักผ่อนนิรันดร์
พระองค์ทรงเตรียมที่ให้ข้าฯ บนสวรรค์
เพราะข้าฯ รอดแล้วและเป็นบุตรของพระองค์
(ร้องรับ)

อีกส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะทำนอง คุณจอห์น แต่งทำนองเข้ากับสาระได้ดีมาก เช่น การเคลื่อนของแนวทำนองในห้องที่ 9 (สอนข้าถึง) สู่อุโมงที่ 10 (ภาระ) เป็นการเคลื่อนสูงขึ้นเพียงครึ่งเสียง ซึ่งให้ความรู้สึกของสิ่งที่สำคัญรอคอยอยู่ข้างหน้า และช่วงร้องรับช่วงร้องรับที่ว่า "นายท่าน" "เรียกข้า" ก็เช่นกัน และนำไปสู่ประโยคสุดท้ายก็จบด้วยการย้ำว่า "นาย (เน้น 3 จังหวะ) ข้า (เน้น 2 จังหวะ) อยู่ที่นี่"

เมื่อร้องเพลงนี้แล้ว
คุณละครับ ชอบ "คำใด วลีใด" ในบทเพลงนี้
ผมเชื่อแน่ว่าเมื่อคุณร้องด้วยความคิดและความรู้สึก พระเจ้าจะตรัสกับคุณผ่านบทเพลงนี้

* *บทกวีบทนี้ของนักบุญ กูร์ป็องโรว์*
สมาชิกและมदनยาภา คริสตจักรไมตรีจิต

"เมล็ดเม็ดหนึ่ง"

จอห์น 12:24

เมื่อผมกำลังถามตัวเองว่า "คุณลักษณะที่สำคัญในชีวิต คริสเตียน คืออะไร"

ผมคิดถึงคุณลักษณะหลายอย่าง เช่น รัก ใจดี เมตตา ใสใจ ช่วยเหลือ เสียสละ ให้อภัย ไม่จดจำความผิด ใฝ่ดี ใฝ่ความ ชอบธรรม ความบริสุทธิ์ ใฝ่หาความจริง ใฝ่สันติ ความประสานกลมกลืน กตัญญูรู้คุณตอบแทนคุณ ไม่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ประโยชน์ดีงามของส่วนรวม แสวงหาทิศทาง เป้าหมาย สร้างสัมพันธ์ที่มีมิตรภาพ ทะเยอทะยานในสิ่งที่ถูก และใฝ่สัมฤทธิ์ ถ่อมใจ มั่นใจในสิ่งที่ควรทำ พุ่มเทอทิศตน จดจ่อมีวินัย รู้จักควบคุมตัวเอง กล้าหาญ (กล้าที่จะตัดสินใจ) ทำในสิ่งที่ถูกต้อง และอดทนมีวินัยพยายามชนะอุปสรรค และทำสู่เป้าหมายนั้นให้สำเร็จ) รู้จักเชื่อฟังอย่างมีเหตุผล รู้จักยอมรับผิดและกลับใจจากสิ่งที่ไม่ถูกไปสู่สิ่งที่ถูก ซื่อสัตย์ มีเหตุผลยุติธรรมไม่อคติไม่ลำเอียง มองสร้างสรรค์ ขึ้นชมยินดี สุภาพ สุขุมรอบคอบ เป็นต้น

วันหนึ่ง ผมนั่งรถสองแถว ภาพ "เมล็ดเม็ดหนึ่ง" ในจอห์น 12.24 กระโดดเข้ามาในใจของผมว่า "นี่คือคุณลักษณะที่สำคัญมาก ถ้าเมล็ดข้าวไม่ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก" และแล้ว เนื้อร้องและทำนองก็ตั้งคร่ำครึบนรถสองแถวนั้น และตลอดวันรุ่งขึ้น

"มีเมล็ดเม็ดหนึ่ง เม็ดเล็กเล็ก*
ตกลงไปในดิน แล้วเน่าเปื่อย
เมื่อเวลาผ่านไป เริ่มงอกงาม
โตเป็นต้นใหญ่ ให้ผลมากมาย"
(*คำว่า "เม็ดเล็กเล็ก" อาจเปลี่ยนเป็น "คือตัวฉัน"
หรือใส่ชื่อตัวเองให้ได้ 3 พยางค์)

พระเยซูเป็นครูสอนที่สอนสิ่งที่เป็นนามธรรมด้วยรูปธรรม ใช้อุปลักษณ์ภาพพจน์เปรียบเทียบเป็นตัวอย่าง พระองค์ไม่เพียงทรงสอน พระองค์ทรงกระทำเป็นแบบอย่างด้วย พระองค์ทรงเป็น "เมล็ดเม็ดหนึ่ง" นั้น และสาวกของพระองค์ก็ต้องเลียนแบบพระองค์ที่จะเป็น "เมล็ดเม็ดหนึ่ง" นั้น ดังที่เปาโลบรรยายภาพนั้นในพระธรรมทิลิปปี 2.5-11

สังขรณ์จาก "เมล็ดเม็ดหนึ่ง" ยืนยัน ความจริงว่า "จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน อย่างนั้น แล้วเข้าไปในพระสิริของพระองค์มิใช่หรือ" (ลูกา 24.26) นั่นคือสังขรณ์ 2 ประการแห่ง "Suffering and Glory"

ประการแรก

ความรักนำสู่ความเสียสละและความทนทุกข์ เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงรักเรา เราก็อธิษฐานพระเจ้า เราจึงมีคุณค่าในสายพระเนตรพระเจ้า เราจึงรู้จักรักตัวเอง ภูมิใจในตัวเอง เมื่อเราเห็นคุณค่าของตัวเอง เราก็มองเห็นคุณค่าของคนอื่น เราจะรักคนอื่น รู้จักเห็นแก่ประโยชน์ดีงามของคนอื่นของและของส่วนรวมอย่างมีเหตุผล แล้วเราก็จะรู้จักเสียสละ ลำบากทนทุกข์ เหมือนเมล็ดพืชที่ต้องตกลงไปในดิน (มืดและเละ) เหมือนที่พระเยซูทรงยอมตายเพื่อมวลมนุษย์

ประการที่สอง

ความชื่นชมยินดีแห่งการเกิดผล เมื่อเวลาผ่านไป เมล็ดเม็ดเล็ก ๆ นั้นก็เปื่อยเน่า เริ่มเกิดราก แตกแขนง เกิดเป็นลำต้น แตกกิ่ง แตกกิ่ง เกิดดอกออกผล เป็นประโยชน์มากมาย เหมือนภาพที่มีทิวทัศน์ที่ในมัทธิว 13.31-32 ว่า "แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ซึ่ง คนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน...เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น...จนนกในอากาศมาทำรังอาศัย..."

เมื่อเราอ่านชีวิตบุคคลในพระคัมภีร์และในประวัติคริสตจักร เราจะเห็น "เมล็ดเม็ดหนึ่ง" นี้มากมาย เช่น เนหะมีย์ เปาโล อโดนิแรมจัดสัน มิซซันนารี วิลเลียม แครีย์ ฮัตสันเทลเลอร์ กุทซ์ลาฟฟ์ อิริคริตเติล เป็นต้น

ฉันเป็นเมล็ดเม็ดหนึ่งนี้ใหม่ อย่างไรก็ตาม คุณเป็นเมล็ดเม็ดหนึ่งนี้ใหม่ อย่างไรก็ตาม คุณสอนให้คนอื่นเป็น "เมล็ดเม็ดหนึ่ง" ใหม่ได้อย่างไร

มาปลูกฝังค่านิยมแห่งคุณลักษณะนี้กันเถิด

มีเมล็ดเม็ดหนึ่ง

ศรินญา จันทรัมย์*

This Is My Story

ดิฉันจบปริญญาตรีภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากนั้นทำงานที่ธนาคารกสิกรไทย สำนักงานใหญ่ ด้านการพัฒนากระบวนการทำงานประมาณสองปีครึ่ง

คุณอาจจะแปลกใจว่าดิฉันจบวิศวกรรมแต่ทำไมเรียนต่อด้านดนตรีคริสตจักร เพื่อนบางคนถามว่า "จบวิศวะจุฬายฯ ไม่เสียต๋ายโอกาสหรือ" ดิฉันมั่นใจว่า "พระเจ้าทรงนำชีวิตของดิฉันเช่นนี้"

พระเจ้าทรงนำดิฉันตั้งแต่เล็ก ทั้งการสอบเข้าโรงเรียนต่างๆ จนกระทั่งปริญญาตรีและการทำงาน พระเจ้าทรงนำหน้าเสมอ ดิฉันยืนยันได้ว่า "ถ้าล้าพังตัวดิฉันเองแล้ว ดิฉันทำไม่ได้แน่"

ในขณะที่พระเจ้าทรงนำดิฉันในด้านการเรียนเหมือนคนอื่นทั่วไป พระเจ้าทรงเตรียมดิฉันด้านดนตรีด้วย ดิฉันเริ่มฝึกเรียนเปียโนตั้งแต่อายุ 4 ปี คุณแม่คาดหวังว่าเมื่อโตขึ้นดิฉันจะได้เล่นเปียโนรับใช้พระเจ้าในคริสตจักร

เมื่อดิฉันเริ่มรู้ความ ดิฉันต่อต้านในใจว่า "เรียนเฉยๆ แต่ไม่เล่นในโบสถ์หรอก" อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงควบคุมอยู่เหนือทุกสิ่ง เมื่อดิฉันโตขึ้น ดิฉันก็เล่นดนตรีใน คริสตจักรจริงๆ

พระเจ้าทรงเปลี่ยนใจของดิฉัน

จากการต่อต้านมาเป็นความเต็มใจ

จากการเล่นตามหน้าที่มาเป็นเล่นอย่างมีภาระใจ

จากการเล่นเปียโนเป็นการเล่นเปียโนรับใช้พระเจ้า

ดังนั้น ดิฉันจึงเล่นเปียโนในวงดนตรีของคริสตจักรพลับพลาเรื่อยมาตั้งแต่อายุ 14 ปีจนบัดนี้

พระเจ้าทรงนำชีวิตของดิฉันมาตลอด พระองค์ทรงค่อยๆ เปิดเผยพระทัยของพระองค์ ทรงปูทางให้ดิฉันก้าวต่อก้าว ไม่ได้ตรัสอย่างชัดเจน แต่ทรงเปิดไฟเขียวทางเดียวให้ดิฉันเดินไป

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ดิฉันออกมาเรียนดนตรีคริสตจักร พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงบอกดิฉันทันที ในระหว่างที่ดิฉันทำงานที่ธนาคารอยู่นั้น ดิฉันสอนเปียโนควบคู่ไปด้วย ดิฉันเหนื่อยมาก รู้สึกว่าร่างกายรับไม่ไหวเพราะไม่มีเวลาพักผ่อนอย่างเพียงพอ การงานต่างๆ ก็ทำได้ไม่เต็มประสิทธิภาพเท่าที่ควร

เวลานั้นดิฉันถามพระเจ้าว่าพระเจ้าทรงอนุญาตไหมถ้าดิฉันจะลดงานเหลือเพียงอย่างเดียว และควรจะทำงานใด งานธนาคารที่มีความมั่นคงสูง หรืองานสอนเปียโนที่อิสระ (แต่ต้องขึ้นกับความขยันและความมีระเบียบของตนเอง) ในที่สุด พระเจ้าทรงให้สันติสุขแก่ดิฉันที่ออกจากงานธนาคารเพื่อเป็นครูสอนเปียโนเต็มตัว

เมื่อดิฉันออกจากงานธนาคารแล้วก็มีภาระใจในการรับใช้ในคริสตจักร ดิฉันเห็นว่าคริสตจักรต้องมีคนรับใช้ในทีมนมัสการ และดิฉันรู้ว่าพระทัยพระเจ้าไม่ได้ให้ชีวิตของดิฉันเป็นเพียงแต่ทำงานหาเลี้ยงชีพให้ตนเองเท่านั้น พระเจ้าทรงใส่ภาระใจให้ดิฉันชัดมากขึ้น พระองค์ทรงให้ดิฉันปรารถนาที่จะให้คริสเตียนนมัสการพระเจ้าด้วยใจที่เต็มล้นด้วยการทรงสถิตของพระเจ้า ให้ทุกคนที่เข้ามาร่วมประชุมจะได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า และได้รับการชูใจกลับไป การที่จะเป็นเช่นนี้ได้ต้องมีหลายองค์ประกอบ ทีมนมัสการเป็นส่วนสำคัญ

ดิฉันถามตนเองว่า "เสียงดนตรีที่ออกมาเกือบหนึ่งที่ประชุมใหม่ ชีวิตของนักดนตรีและนักร้องส่งผลอย่างไร จะพัฒนานักดนตรีนักร้องอย่างไร จะสร้างคนเพิ่มอย่างไร" ดิฉันคิดต่อว่า "ถ้าดิฉันจะพัฒนาผู้นำให้มีจิตวิญญาณเพื่อรับใช้ด้านนมัสการ ดิฉันเองก็ต้องเติบโตและมีความรู้พระคัมภีร์ด้วย"

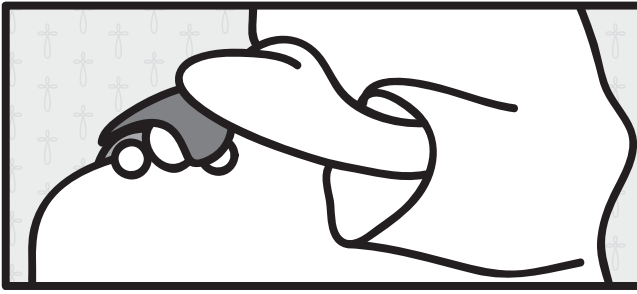
ดิฉันจึงปรึกษาคุณแม่และศิษยาภิบาล ในที่สุดดิฉันตัดสินใจเรียนดนตรีคริสตจักรที่โรงเรียน
คริสตศาสนศาสตร์แบ็บติสต์ (สวนพลู) แม้ดิฉันทั้งเรียน ทั้งทำการบ้าน ทั้งสอนเปียโน ทั้งทำงานที่
คริสตจักร เวลาที่ใช้ไปไม่ได้ต่างจากเมื่อทำงานที่ธนาคาร (ยังเหนื่อยมากกว่าด้วย) แต่ดิฉันมีสันติสุข
และมีกำลังจากพระองค์ ร่างกายของดิฉันไม่ได้เหนื่อยอ่อนเหมือนแต่ก่อนอีกต่อไป

ขอบคุณพระเจ้า ทุกอย่างในชีวิตเริ่มลงตัว

เมื่อดิฉันตัดสินใจเรียนดนตรีคริสตจักรเต็มเวลานั้น ดิฉันยังไม่เห็นภาพของตนเองในการรับใช้
พระเจ้าเต็มเวลา ดิฉันคิดว่า "เมื่อจบ ดิฉันจะรับใช้แบบฆราวาส แต่ให้เวลามากกว่าเดิม"

แต่เมื่อดิฉันได้เรียนมากขึ้น ดิฉันเห็นงานที่กว้างใหญ่ของพระเจ้าในด้านดนตรีคริสตจักรมากขึ้น
กว่าที่เคยคิดไว้ พระเจ้าทรงเร้าใจให้ดิฉันมีภาระใจมากขึ้น จนดิฉันพร้อมที่จะรับงานจากพระองค์ ดิฉัน
เต็มใจที่จะร่วมงานของพระองค์กับพระองค์อย่างเต็มตัว

ประสบการณ์
"มีอนมัสการพระเจ้า...!"

ในวันอาทิตย์หนึ่งเมื่อเดือนสิงหาคม 2004 ก่อนที่ดิฉันจะเข้าไปนมัสการพระเจ้า ดิฉันรู้สึกเหนื่อย เพลีย หมดแรงเพราะวันเสาร์เป็นวันที่ดิฉันต้องสอนเปียโนทั้งวัน และต้องฝึกซ้อมคณะนักร้องถึงค่ำมืด ต้องนอนดึก พอตื่นขึ้นตอนเช้าดิฉันก็ยังไม่รู้สึกนอนไม่พอ

ความรู้สึกในเช้าวันนั้นคือดิฉันไม่พร้อมที่จะนมัสการพระเจ้าเท่าที่ควร แต่ดิฉันก็ทำกิจวัตรประจำวันอย่างเฉื่อยๆ ไม่กระตือรือร้นและก็เดินทางไปคริสตจักร

เมื่อถึงคริสตจักรเวลา 10.00 น. ดิฉันก็เข้าไปในห้องนมัสการด้วยสภาพที่เฉื่อยชา ไม่รู้สึกอยากจะทำอะไรทั้งสิ้น การนมัสการด้วยเสียงเพลงเริ่ม 10.15 น. ดิฉันต้องมานั่งรอ 15 นาทีเมื่อผู้นำมายืนอยู่ข้างหน้า ดิฉันก็รู้สึกเบื่อหน่าย แต่อีกใจก็บอกพระเจ้าว่า "จะต้องนมัสการพระเจ้าให้ได้แม้ว่าใจจะไม่พร้อมเลย" ผู้นำให้ทุกคนอธิษฐานเตรียมใจเข้าสู่การนมัสการ ดิฉันก็อธิษฐานบอกพระองค์ตรงๆ ว่า

"ข้าพระองค์ไม่พร้อมเลยที่จะนมัสการ แต่อย่างไรก็ตาม ขอพระเจ้าทรงช่วยให้ข้าพระองค์ได้นมัสการพระองค์ด้วย ข้าพระองค์หมดแรงแล้ว ขอพระเจ้าเสริมกำลังใหม่"

ผู้นำเริ่มนำเพลง "มา นี่เป็นเวลานมัสการ" อย่างช้าๆ ดิฉันก็ร้องแบบฝืนใจร้อง ดิฉันพยายามอย่างมาก แต่เมื่อร้องไปเรื่อยๆ ดิฉันเห็นถึงความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลง ดิฉันเริ่มมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น เมื่อดนตรีปรับจากจังหวะช้ามาสู่จังหวะที่เร็วขึ้นกระชับขึ้น ความชื่นชมยินดีเริ่มเข้ามาสู่จิตใจของดิฉัน เมื่อผู้นำเชิญที่ประชุมให้ยืนขึ้นและร้องเพลงต่อเนื่องกันไปคือเพลง "แม่น้ำของพระเจ้า" พร้อมทำประกอบเพลง ดิฉันกระชุ่มกระชวยมากยิ่งขึ้นและได้รับกำลังใจใหม่ ดิฉันรู้สึก "เหมือนสายน้ำของพระเจ้าไหลผ่านตัวดิฉัน นำเอาความชื่นบานไหลมาและพัดเอาความเหน็ดเหนื่อย หมดแรง ท้อใจให้หายไป"

ในช่วงแห่งการสรรเสริญ พระองค์ได้ทำลายกำแพงแห่งความเหน็ดเหนื่อยท้อใจไปหมดสิ้น และผู้นำก็นำดิฉันเข้าสู่ช่วงของการใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์ด้วยบทเพลง "เวลานี้" เมื่อร้องเพลงนี้ ผู้นำนมัสการก็คร่ำครวญอธิษฐานสารภาพบาป ดิฉันรู้สึก

เหมือน "ได้นอนหนุนตักพระองค์อยู่อย่างแนบชิด" และดิฉันสัมผัสได้ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางดิฉัน

ความรู้สึกนี้ทำให้ดิฉันกระหายอยาการู้ถึงสิ่งที่พระองค์จะบอกกับเราผ่านทางคำเทศนา และหัวข้อในวันนั้นก็กล่าวถึง ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการออกไปรับใช้พระเจ้า

หลังจากการนมัสการพระเจ้า ดิฉันรู้สึกอึดอัดใจกับสันติสุข ที่พระเจ้ามอบให้พระองค์ไม่เคยนิ่งดูดายต่อความรู้สึกของเรา แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย แต่พระองค์ทรงฟังคำร้องทูลของเรา

การนมัสการในครั้งนี้ดิฉันถือว่าเป็นการนมัสการที่มาจากพระเจ้าจริงๆ เพราะโดยกำลังของดิฉันแล้ว ดิฉันไม่สามารถรู้สึกอยากจะทำนมัสการเองได้เลย แต่ขอบคุณพระเจ้า สำหรับความรู้สึกนี้เกิดขึ้นกับดิฉันเพื่อจะได้รู้ว่า เวลาที่เราขาดจากพระองค์เราไม่สามารถทำอะไรได้เลย ดังพระธรรมฟิลิปปี 4.13 ว่า

"ข้าพเจ้า (รัปพร) ผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า (รัปพร)"

**คริสเตียนนมัสการพระเจ้า
และแต่ละคนก็มีประสบการณ์
ต่างๆ กัน ดิฉันจะเป็นพยาน
ถึงประสบการณ์ครั้งหนึ่ง**

* รัปพร ชุณหะวัณ
นักศึกษาแผนกดนตรีคริสตจักรปีที่ 4 โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์
แบ็บติสต์ (สวนพลู), สมาชิกคริสตจักรแสงสว่าง